

РЕШЕНИЕ

№ 23680

гр. София, 09.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 10.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **8988** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на К. Г. Д., ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. И. Н., срещу отказ на началника на отдел "Пътна полиция"-СДВР за връщане на СУМПС обективиран в Писмо № УРИ 4333200-78290 от 24.07.2024 г. издадено от Началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР във връзка с молба с вх. № УРИ 433200-74531 от 15.07.2024 г. и Писмо № УРИ 433200-73916 от 12.07.2024 г., издадено от Началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР във връзка с молба с вх. 433200-71557 от 05.07.2024 г.

В жалбата се посочва, че обжалваният отказ е в нарушение на материалния и процесуалния закон, немотивиран, неправилен и незаконосъобразен, респ. налице е изтекла погасителната давност за изпълнение на наказанието. Счита, че разпоредба на чл. 18 от ЗАНН не следва и не намира приложение по отношение на наложеното на К. Д. въз основа на влязло в сила споразумение на наказателния съд по НОХД № 5734/2024 г. по описа на СРС наказани лишаване от право да управлява МПС за срок от 30 /тридесет/ месеца, при изпълнението- на което на основание чл. 59, ал. 4 от НК следва да се приспадне времето, през което К. Д. е бил лишен от това си право по административен ред, считано от 02.01.2022 г. По същество в жалбата се твърди, че срокът на наложените наказания е изтекъл, поради което и е налице незаконосъобразност на бездействието за връщане на СУМПС. Искане се от съда да се задължи административния орган - да върне свидетелството, на жалбоподателя. Не претендира присъждане на разноски по делото.

Ответникът – Началник на отдел „Пътна полиция“ СДВР, чрез юрк. П., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Допълнително представя последващ отговор до К. Д. от Директора на СДВР от 04.09.2024 година, с което заявява, че К. Д. по същество е запознат с Писмо № УРИ 433200-73916 от 12.07.2024 г. с наложените му 4 наказания „Лишаване от право да управлява МПС“ влезли в сила и техните срокове за изтърпяване и може да получи СУМПС след изтърпяването им, а именно след 04.02.2027г. Представя също Наказателно постановление № 22-4332-00276/02.02.2022 г. относно „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 /двадесет и четири/ месеца - връчено и влязло в сила, приведено в изпълнение, считано от 03.07.2024 г. до 03.07.2026 г.; Наказателно постановление № 22-4332-00148/28.01.2022 г. относно „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 4 /четири/ месеца - връчено и влязло в сила, приведено в изпълнение, считано от 04.07.2026 г. до 04.11.2026 г.; Наказателно постановление №22-4332-000154/28.01.2022 г. относно „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца - връчено и влязло в сила, приведено в изпълнение, считано от 04.11.2026 г. до 04.02.2027 г. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 60 състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес от обжалването на издадения акт, тъй като с него се засягат неблагоприятно правата на Д.. Приема се, че жалбата е подадена в удължения срок за обжалване по чл. 140 от АПК, тъй като в акта не е посочено пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба.

Поради изложеното подадената до съда жалба се явява процесуално допустима, но разгледана по същество същата е неоснователна.

При служебно извършената проверка за законосъобразност на обжалвания акт, настоящият съдебен състав констатира, че същият е произнесен от компетентен орган и в законоустановената форма, при спазване на административно производствените правила за неговото издаване и в съответствие с материалноправните разпоредби. Този извод се налага по следните съображения:

Предмет на обжалване пред административния съд е отказ на началника на отдел "Пътна полиция"-СДВР за връщане на СУМПС обективиран в Писмо № УРИ 4333200-78290 от 24.07.2024 г. издадено от Началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР във връзка с молба с вх. № УРИ 433200-74531 от 15.07.2024 г. и Писмо № УРИ 433200-73916 от 12.07.2024 г., издадено от Началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР във връзка с молба с вх. 433200-71557 от 05.07.2024 г.

По делото няма спор, досежно компетентността на издателя на отказа.

По делото са представени доказателства от ответника, че срещу жалбоподателя: е издадено Наказателно постановление № 18-4332-026664/09.01.2019 г., с което му е наложено наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца; е издадено Наказателно постановление № 22-4332-00276/02.02.2022 г., с което му е наложено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 /двадесет и четири/ месеца; е издадено Наказателно

постановление № 22-4332-00148/28.01.2022 г., с което му е наложено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 4 /четири/ месеца; е издадено Наказателно постановление №22-4332-000154/28.01.2022 г. с което му е наложено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца;

По НОХД № 20241110205734/2024 г. по описа на СРС му е наложено наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 30 месеца, считано от 02.01.2022 г. , при изпълнение на което на осн. чл. 59, ал.4 от НК след като се приспадне времето, през което подсъдимият Д. е бил лишен от това право по административен ред, считано от 02.01.2022г.

Видно от представения справка картон на водача К. Г. Д. са налице множество актове, фишове и наказателни постановления, влезли в сила. Наред с това, е налице и Решение на СРС, с което е лишен от правото да управлява МПС за срок от 30 месеца. Подробно описаните нарушения във фактическата обстановка дават основание на Началника отдел „Пътна полиция“ при СДВР да издаде процесния отказ.

Материализираният в Писмо № УРИ 4333200-78290 от 24.07.2024 г. и Писмо № УРИ 433200-73916 от 12.07.2024 г., издадени от Началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР отказ има белезите на индивидуален административен акт, тъй като съгласно чл. 21, ал. 4, вр., ал. 1 от АПК, такъв е и отказът на административен орган да извърши определено действие. Отказът за връщане на документи безспорно представлява отказ за извършване на действие, поради което защитата срещу него се осъществява чрез обжалването му по реда на чл. 145 и сл. от АПК, особено след отмяната на чл. 257 от АПК.

Съгласно чл. 22, ал. 1 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина (Наредба № I-157), отчетите български национални свидетелства за управление на МПС се съхраняват в структурите, които са ги издали, до настъпването на правно основание за връщането им. Следователно отчетите СУМПС и контролен талон към него на жалбоподателя Д., предвид постоянния му адрес в [населено място], на основание чл. 4, ал. 1 от Наредба № I-157 се съхраняват в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чийто административен ръководител е издателят на оспорения акт. Поради това същият е компетентен както да постанови тяхното връщане на титуляра при наличието правните предпоставки за това, така и да откаже връщането, както е процедирано в случая.

Процесният отказ е издаден и в установената писмена форма за валидност, при спазване изискването за форма, визирано в чл. 146, т. 2 от АПК, като съдържа изискуемите по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК реквизити. Посочени са фактически и правни основания за издаването му. Извършената от съда проверка не установи да са допуснати съществени процесуални нарушения по издаване на административния акт, които биха могли да обосноват отмяната му по чл. 146, т. 3 от АПК.

Отказът съответства и на приложимите материалноправни норми.

От представените по делото доказателства безспорно се установява, че:

С НП № 18-4332-026664/09.01.2019 г., връчено и влязло в сила на жалбоподателя е наложено наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, считано от 29.12.2018 г.

до 29.12.2020 г.

С НП № 22-4332-00276/02.02.2022 г., връчено и влязло в сила на жалбоподателя е наложено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 /двадесет и четири/ месеца – приведено в изпълнение, считано от 03.07.2024 г. до 03.07.2026 г.;

С НП № 22-4332-00148/28.01.2022 г. връчено и влязло в сила на жалбоподателя е наложено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 4 /четири/ месеца – приведено в изпълнение, считано от 04.07.2026 г. до 04.11.2026 г.;

С НП №22-4332-000154/28.01.2022 г. връчено и влязло в сила на жалбоподателя е наложено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца – приведено в изпълнение, считано от 04.11.2026 г. до 04.02.2027 г.

От представените по делото писмени доказателства, безспорно се установява, че: с влязло в сила на 12.06.2024г., Определение по НОХД № 5734/2024 г. по описа на СРС на осн. чл. 384, ал. 1 вр. с чл. 381 от НПК на К. Г. Д. едно общо наказание: Лишаване от свобода за 6 месеца“, като изтърпяването на същото е отложено на осн. чл. 66, ал.4 от НК, за изпитателен срок от три години. Със същия съдебен акт, в наказателното производство, е присъединено, към определеното общо наказание „Лишаване от свобода“ глоба в размер на 150 лева и наказанието „Лишаване от правоуправление на МПС“, за срок от 30 месеца, считано от 02.01.2022 г. , при изпълнение на което на осн. чл. 59, ал.4 от НК след като се приспадне времето, през което подсъдимият Д. е бил лишен от това право по административен ред, считано от 02.01.2022г.

Комулацията на тези наказания, определени по НОХД № 5734/2024 г. по описа на СРС е в наказателното производство, пред СРС, докато влезлите в сила НП, в административното производство, видно от представената справка и картон на водача, не са отменени, поради което са влезли в сила.

Правилно органът е приложил чл. 190, ал. 2 от ЗДВП, съгласно който наказанието "лишаване от право да се управлява моторно превозно средство" тече от датата на изземването на свидетелството за управление. В случая свидетелството на Д. е иззето със съставянето на акта на 02.01.2022 г. и от тази дата се счита, че е започнало изтърпяването на наказанието. При посочената законова регламентация не може да има приспадане на времето през което са действали наложените временни ПАМ, тъй като законодателят изрично е предвидил, че времето на тяхното действие се включва в наказанието лишаване от правоуправление с предвиждането, че то започва да тече на един много по-ранен етап от влизането му в сила, а именно изземването на СУМПС.

Досежно възможността да се определя общо наказание, Върховният съд още в тълкувателно решение № 77 от 29.XI.1984 г. по н.д. № 68/84 г. на ОСНК, е имал възможността да посочи, че съгласно изричната разпоредба на чл. 18 от ЗАНН, когато едно лице извърши няколко отделни нарушения, се налагат отделни наказания за всяко едно от тях. В административно-наказателната отговорност не се прилагат разпоредбите на чл. 23-26 от Наказателния кодекс (НК), визиращи определяне на общо наказание и затова за всяко административно нарушение се налага и се изтърпява отделно административно наказание и не може да се определя общо наказание. Поотделното изтърпяване на наказанията, предвидено в чл. 18 от ЗАНН, означава изтърпяването

им едно след друго, а не едновременно, както счита жалбоподателят в молбата си, поставила началото на настоящото административно производство. Поради това правилна е преценката на началника на отдел "Пътна полиция" при СДВР, че К. Д. следва да изтърпи административно наказание - лишаване от право да управлява МПС съответно: по НП № 18-4332-026664/09.01.2019 г., връчено и влязло в сила на жалбоподателя е наложено наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, считано от 29.12.2018 г. до 29.12.2020 г.

С НП № 22-4332-00276/02.02.2022 г., връчено и влязло в сила на жалбоподателя е наложено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 /двадесет и четири/ месеца – приведено в изпълнение, считано от 03.07.2024 г. до 03.07.2026 г.;

С НП № 22-4332-00148/28.01.2022 г. връчено и влязло в сила на жалбоподателя е наложено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 4 /четири/ месеца – приведено в изпълнение, считано от 04.07.2026 г. до 04.11.2026 г.;

С НП № 22-4332-000154/28.01.2022 г. връчено и влязло в сила на жалбоподателя е наложено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца – приведено в изпълнение, считано от 04.11.2026 г. до 04.02.2027 г.

Предвид на всичко изложено, настоящата жалба се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена, тъй като не са налице основания за отмяна по настоящето производство на оспорения отказ и безспорно са установени материалноправните предпоставки за постановяването му.

По делото не е доказано отпадане на основанията за отнемане на СУМПС. Наложените наказания „лишаване от право да управлява МПС“ подлежат на изтърпяване поотделно, законосъобразно е приложена хипотезата на чл. 18 ЗАНН.

Доказателствата за наложените санкции – цитираните НП и съответно присъдата на СРС, удостоверяват валидна извадка от досието на водача К. Г. Д., като по делото не са представени данни, за отмяна на тези НП, поради което и съдът приема, че не е доказано отпадането на основанията по смисъла на чл. 150а от ЗДвП, предложение второ, поради което липсват основания иззетото СУМПС да бъде върнато, като не се констатира незаконосъобразност на отказа. В този смисъл е практиката на ВАС – решение № 726 от 27.01.2022 г. по АДМ. Д. № 10477/2021 г., VII ОТД. на ВАС.

От изложеното настоящата инстанция приема, че изричния отказ да бъде върнато СУМПС на водача К. Г. Д., обективиран в уведомително Писмо № УРИ 4333200-78290 от 24.07.2024 г. издадено от Началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР във връзка с молба с вх. № УРИ 433200-74531 от 15.07.2024 г. и Писмо № УРИ 433200-73916 от 12.07.2024 г., издадено от Началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР във връзка с молба с вх. 433200-71557 от 05.07.2024 г. е законосъобразен, а жалбата неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО по жалбата на К. Г. Д., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. И. Н., срещу изричния отказ да му бъде върнато СУМПС обективиран в Писмо № УРИ 4333200-78290 от 24.07.2024 г. и Писмо № УРИ 433200-73916 от 12.07.2024 г., издадено от Началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА К. Г. Д., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на МВР сумата от 100 /сто/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: